

ארצות הברית צלב של ברזל

למה יכול העולם — או כל חלק ממנו — לצפות אם לא תימצא דרך אחורה בנתיב האמימי? במקרה הרע ביותר — מלחמה אטומית. במקרה הטוב ביותר — חיים של פחד מתמיד, מעמסה של נשק שתייבש את מעין העושר והעבודה של כל העמים, בזכו של כוח שימנע בעד הממטר האמריקאי והי ממטר הסובייטי וכל משטר אחר, להטיג שפע אמיתי ואושר אמיתי לעמי העולם. העולם החמוס... מבזבז את זיעת פועליו, את גאונות ממציאיו, את תקוות ילדיו. מחי רו של מפצץ מודרני אחד הוא: בית-ספר חדש בשלושים עיר. או: שני-מיפסעלי-חשמל, שכל אחד מהם יכול לשרת עיר של 60 אלף תושב. או: שני בתי-חלים טובים, מצויינים כראוי. או: 75 ק"מ של כביש מלט. אנו משלמים את מחירו של מטוס-קרב אחד בחצי מיליון בושל חיטה. אנו משימים את מחירה של אנית-משחית אחת בכסף שהיה מספיק לשכן שמנות אלפים נפש... אין זו דרך-חיים. תחת ענן המלחמה המאיימת, זוהי האנושות התלויה על צלב של ברזל...

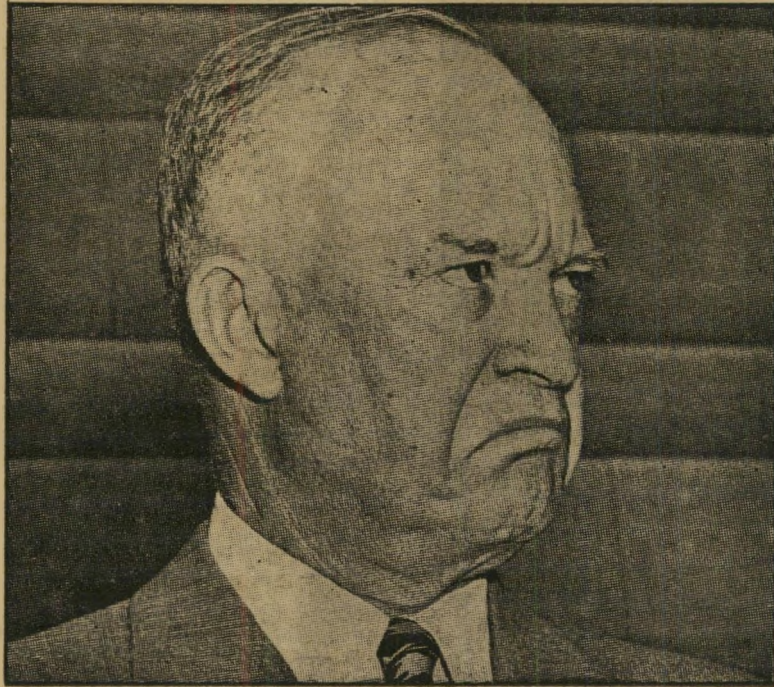
דרש אייק שורה של צעדים מצד ברית-המועצות וסין העממית. אולם לא הזכיר אף במלה אחת, מה הוא מוכן לשלם כתמורה. בעולם הרחב נשאלו מיד כמה שאלות. למשל: אם סין תפסיק את מלחמת קוריאה ומלחמת הודו-סין, האם תסכים אמריקה לתת הנשיא שתק כדג. היתה זו שתיקה מחר כמת.

היהודים באים!

היהודים באים! קריאת-אימים זו היתה זה החודש בציריות ובשגרירות האמריקאית באירופה. היא נפלטה באותה תדמיה כסיסמת בני רומא. בבוא המצביא הקרתגאי הגדול: חניבעל בשער! אלא שהפעם לא היה מדובר בצבא שמי רכוב על פילים, אלא בשני יהודים צעירים ונאימראה: מיסטר כהן ומיסטר שיין שני האדונים הצעירים מגניוירוק — אחד עורך-דין והשני בנו של מליונר — היו שלי-

אחוז לפי הקו המקובל. טענו הפרופטורים (בחשאי, כמובן): הממטר שהשתרר אצלנו שונה מן הממטר באוניברסיטאות סובייטיות רק בסגנון. עיסוקים אלה לא מנעו מן הסנטור החרוץ מטפל במשרד החוץ האמריקאי, המטרה המי סורחית של חיצו, אחרי שגילה שספריות אמריקאיות בארצות-חוץ כוללות גם ספרי מארכס, הארולד לסקי ושאר יהודים חשודים, נאלץ להסיק מסקנה עגומה: הספריות האמריקאיות בעולם מגוהלות כולן עלידי קומיניסטים. מיד החלו פקידו הספריות בעשרות ערים — כולל תל-אביב — לגנוז כל ספר העלול לעורר את חמתו של ג'ו הנורא.

הבזק הבזיק, ג'ו לא התפתק בוה. הוא החליט לערוך בעצלו חקירה. לשלוח את שני אנשי אמונו הצעירים לסיור בזק. היה זה בזק שהבזיק באמת: תוך ארבעה ימים הס' יפקו הצעירים לראיון 140 פקידים רועדים באוסטריה ובגרמניה, להסיק מסקנות מהפכניות. אחרות להן: רדיו אירופה-החופשית (המתקיים בגרמניה בכסף אמריקאי) כולל

הנשיא דווייט אייזנהאואר הדג שותק, הדג הוא חכם

כשאר דווייט אייזנהאואר, נשיא ארצות-הברית, את המלים הנהדרות האלה לפני שרצה שהשבעות, היה חיוור כסיד. אחת הסיבות היתה מחלת-קיבה קטנה, שמנעה אותו מגמור את הגאום בהתאם לכתב-היד, אולם יתכן שהיתה סיבה שניה להתרגשות: בפעם הראשונה מאז בחירתו, נאם נאום בעל משמעות היסטורית. כשאך יצא מפיו, כינורו העתור נאים בתואר מצלצל: "הכרות אייזנהאואר בין סיכום חלש. הגאום היה דרוש, בין השאר, כדי לתקן קצת את סיכום שלושת החדשים הראשונים של שלטונו. בעינו הקהל האמריקאי והעולמי היה הסיכום חלש מאוד. אייק נבחר מפני שהעם האמריקאי רצה באיש מעשים, אדם שיטול את היוזמה מידי הרוסים. אולם אייק לא עשה, למעשה, ולא כלום. מעשהו האחד, מתן היתר לציאנג קיי שק להתקיף את יבשת סין, (העולם היה 60) היה חסר תוכן מעשי, כי ציאנג לא היה כולל מסוגל להתקיף ברצינות, דבר שהיה יודע היטב גם לאייק עצמו.

אמנם, מיד עם בחירתו של אייק פתחו הרוסים בהתקפת שלום אדירה, דבר שסימל את השינוי הגדול במאזן הכוחות העולמי. אולם בכל שלבי ההתקפה היתה היוזמה בידי הרוסים בלבד. כשהמרשל בולגאנין הכריז השבוע הכרוז, עצד העולם המערבי בעד נשימתו. הכל ציפו לשמוע מה יגידו הגנרלים הקומוניסטים באוהל של סאמונודים. איש לא ציפה כי מדינאי אמריקאי יגיד משהו שיטנה את פני העולם. זאבים רעבים. הסיבה העיקרית היתה כי אייק לא יכול היה לוונ, אפילו רצה בכך. הוא רמה לאלוף-ריצה שקורה נפלה על רגליו.

הקורה היתה מורכבת מראשיתם של כמה עשרות סנטורים אמריקאים, שיצרו אוירה של היסטריה בה לא יכול עוד איש לומר מלה שהיתה עלולה להתפרש כ"פיוס" של ברית-המועצות. סנטורים אלה, שזכו לכינוי "רוסי משפוח", עמדו הכן משני צדי הדרך, כזאבים רעבים, מוכנים לטרוף את הנשיא המסכן פשאן יסטה שמאלה. גם מדינאי גאוני אינו יכול לנהל מדיניות טובה כשפתוחה לפניו רק דרך אחת — וכש-דרך זו ידועה היטב ליריביו, בנאימו הגדול

בדיוק 763 קומוניסטים, השרות הבריטי ב. ב. טי. עוסק בעיקר בתעמולה אנטי-אמריקאית, כל השגרירויות האמריקאיות בעולם סעונות טיהור כללי ומדי. מטרת הטיהור הרוש אינה סודית כלל: יש לטהר כל אדם העלול להפריע לג'ו מק-קארתי לכשינסה, בשנת 1956, להעמיד את מועד מדותו לכס הנשיאות, כיורשו של אייזנהאואר הקומוניסטי-למחצה. מה שיקרה ליהודי ארצות-הברית, ולאדונים שיין וכהן בכללם, אם יהפוך הסנטור הכמעט-פאשיסטי לנשיא, גם הוא אינו סוד כמזכ.

יפאן אידיום פרלמנטרי

שיגרו יושדה לא יכול עוד לשלוט ברוחו.

הוא קם ואמר דבר נורא: "החבר ממול הוא אידיום מושלם!" הרעים קולו של ראש הממטר שלה באולם הפרלמנט.

וממה עמוקה השתחררה בבית. היה ברור שמשוה איום "אירע, אחד הצירים, חיוור כסיד, ביקש את רשות הדיבור, הציע הצעה של איאמן בראש הממשלה. כשנמנו הקולות, בא תורו של שיגרו יושדה להחזיר: הפרלמנט היפאני אמנם הביע לו אי-אמון.

מצבו של ראש-הממשלה בבחירות היה מי טובך למדי. גם לכן מורהו בימים עברו, מנהיג מפלגתו (הליברלית) ומייסדה, איצ'ירו הטויהמה, מנהיג זה, טוהר בשעתו על-ידי הג'נרל מקארתור, מאחר שאמר כימי המלחמה כמה כלים בלתי-זוויות נגד אמריקה (שהיו זהירות מאד באוני הבולשת היפאנית כשארם אותן). יושדה תפס זמנית את מקומו, הבטיח שיסתלק מיד לכשייכול המורה הגדול לחזור לחיים הפוליטיים. אולם כשהגיע הרגע הנכסף, גילה יושדה שאין לוותר בקלות כזאת על כסאו של ראש-הממשלה. הוא העמיד את מועמדותו מחדש, הכריח את מורהו להקים רשימה נפרדת.

צעירות מתוצרת הארץ. מעבר למריבות אישיות אלה קיים גורם הרבה יותר חשוב. פחד גדול נפל על יפאן: הפחד מפני השלום.

משך שלוש שנים חיתה יפאן על חשבון מלחמת קוריאה. האמריקאים קנו מכל הבא ליד כדי לצייד את צבאם הלוחם. היילי הזוזות, שבאו לחופשה קצרה, ביובוז את כספם כל דבר שנראה להם, החל משעונידי תוצרת-יפאן, וכלה בגיישות צעירות וחמודות, אף הן מתוצרת הארץ.

על כל זה, איימו הגנרלים הצפוניים, כש' הודיעו כי אפשר להשיג שלום בהקדם. המיניות ירדו בבורסה של טוקיו כבלונים מנוקבים. היתה סכנה גדולה שראש הממשלה יפול איתן.

האמריקאים מנעו את הסכנה ברגע האחרון, הודיעו שיוטיפו לקנות לצבאם סחורות יפאניות, אפילו תיפסק מלחמת קוריאה. "התערבות בבחירות!" צעקו יריבי יושדה. אך הצעקה לא הועילה: יושדה נבחר מחדש (ברוב זעום). יוכל עתה להרחיב את הדיבור על האידיויטיזם של צירי המפלגות האחרות. אין טעם לחיים. פחד השלום לא הצ'טמצם ביפאן בלבד. בכל רחבי העולם המערבי בי תוהים אנשי המשק בכל הרצינות מה לעשות אם אמנם יפרוץ השלום. תפוג המתיחות, תבטל הממשלה האמריקאית את הזמנות-הנשק המספקות עבודה למליונים. עלו לה להיוצר אבטלה שתגרום לרעב המוני בכל פינות העולם, כולל הפינה הקרויה ישראל, המתקיימת על תרומות אמריקאיות.

שורש הבעיה הכלכלית: כדי לקיים רמה גבוהה של ייצור (ושל עבודה לפועלים) חייבת הממשלה להטיל על האזרח מסים גבוהים, להוציא את הכסף על הזמנות ממשלתיות. הדבר קל בימי מלחמה או כמעט-מלחמה, כשאדם מוכן לשלם מסים כדי להציל את מולדתו אך בימי שלום הובר כמעט בלתי אפשרי: שום אדם נורמלי אינו מוכן לשלם מסים כדי להציל אדם שני מרעב.

השבוע קם שר אמריקאי, גילה את דעתו שכל החשבון הזה יסודו בטעות גמורה. טענתו: אם ישלמו האנשים פחות מסים, יהיה להם יותר כסף להוציא על צרכיהם שלהם. במקום הזמנות ממשלתיות תבואנה קניות מוגברות של אנשים פשוטים, שירצו לקנות מכונית חדישה יותר, מקרר מפואר יותר, לשם כך דרושה רק פירוטמת טובה, שתשכנע את האדם ששוב אין טעם לחיים בלי מכונית ומקרר.

רמה נטקה רנה רי

